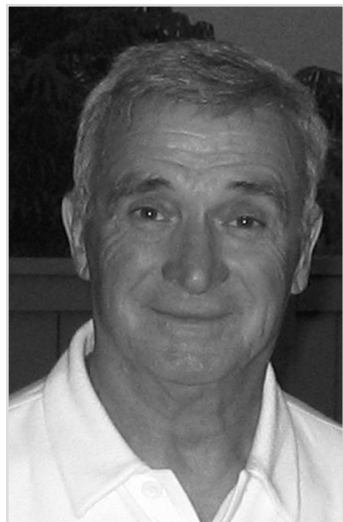

Feljton: treći deo

MILUTIN ŠOŠKIĆ - ŠOLE - legenda našeg fudbala

TRNOVIT PUT I TEŠKA BORBA U PARTIZANU

Za deset godina igranja za prvi tim Partizana, odigrao je oko 500 utakmica. Igrao za reprezentaciju Jugoslavije 50 puta. Za Olimpijski tim preko 20 puta. Odigrao je petnaest utakmica za Omladinsku reprezentaciju Jugoslavije. Igrao za Tim sveta, 1963. godine. Za to vreme osvojio je četiri prvenstva Jugoslavije. Bio vicešampion Evrope u fudbalu. Osvojio zlatnu medalju u Rimu 1960. godine. Četvrto mesto na prvenstvu u Čileu, 1962. proglašen sa Šrojfom, za najboljeg golmana turnira na svetskom prvenstvu. I na kraju kako je počeo tako se i završilo. Njegova prva utakmica za Partizan bila je protiv Realu iz Madrida. Poslednja igra u partizanovom dresu, takođe protiv Realu u Briselu.

Put od Mostara do Beograda za Milutina Šoškića, bio je preudug. Noć je proveo bez sna u neizdržljivim bolovima. Noga je sve više oticala, a u glavi su odzvanjale reči Rodina, igrača Veleža: "Ovaj je gotov, slobodno šutirajte".

Pitao se, da li je moguće da je Rodin želeo namerno da ga toliko povredi? Igrači, i to oni najiskusniji, uvereni su da je to namerno uradio, ali Milutin nije mogao da veruje da tako loših sportista ima, po njegovom rezonu, to je bio samo jedan nesrećan slučaj i ništa više. Stigli su u Beograd. Svi igrači su otišli svojim kućama, a njega su odvezli u bolnicu.

TRI I PO MESECA NEPOMIČNOG LEŽANJA

Bolnica Dr. Dragiše Miševića, bila je najbolja i najlepša, ne samo u Beogradu, već i u celoj Srbiji u to vreme. U njoj su se lečili najveći državni rukovodioci a povremeno i sam predsednik države. Smestili su ga na odeljenje hirurģije, u sobi sa dva kreveta, što je u to vreme bila velika privileģija.

Sa bolnim nestrpljenjem je iščekivao doktora da ga pregleda i da dijagnozu. Došla su tri lekara, za vreme pregleda, tiho između sebe izgovarali su neke latinske reči koje nije mogao ni da čuje, a ni da razume. Jedino po izrazima njihovih lica mogao je da zaključa da povreda nije jednostavna. Na izlazu iz sobe rekoše mu: Sutra dolazi doktor Savić, iz vojne bolnice, koji će te još jednom pregledati a sigurno će te on i operisati. - "Znači li to da je nešto opasno?" - uspeo je da izgovori? - "Povreda je veoma teška, ali da sačekamo i njegovo mišljenje".

- Proveo sam i treću noć bez sna, a onda sam rano ujutru izašao u hodnik, probam da hodam i ako svako oslanjanje na

nogu izaziva bol do suza, trpim i neću da se predam - priča Šoškić, koji prosto začuđuje detaljima koje pamti - Odjednom u hodniku nastade panika, - "Brzo u sobe, dolazi doktor Savić!". Sestre počinju kosu da pričvršćuju šnalama, stavljaju kape na glavu a svoje bluže, koje su dotle bile otkopčane, zakopčavaju do grla. Nikada ranije nisam video toliko prelepih devojaka na jednom mestu, staju jedna do druge u pravom vojničkom redu za smotru, a ja pomislih da se spremaju za modnu pistu ili izbor lepota. Razmišljam, Bože, koliko lepih devojaka na jednom mestu, ko li ih samo ovako lepe odabrao za ovaj humani posao. Setih se, da se ovde leče državni rukovodioci, i da će im pored stručnosti, predivan izgled ovih mladih sestara olakšati bolest i tegobe. Ude doktor Savić u hodnik, a sestre samo što ga još vojnički ne pozdravljaju, ja sam siguran da u sebi mole Boga, da što pre ode iz zgrade, kako bi ponovo povratile svoju slobodu i pređašnji izgled.

"Spremite toga fudbalera za pregled. U kojoj sobi leži?", čuh Savića. Brzo sam se vratio u svoju sobu, da ga sačekam. Nisam dugo čekao. Ušao je sa još dva doktora i glavnom sestrom. - "Ajde da vidimo šta su ti to uradili" - kaže mi. Već na prvi dodir moje noge, namršti se i vojnički reče glavnoj sestri: "Sutra u deset sati operacija, da bude u to vreme spreman, ovde se ne sme dugo čekati. Dajte mu nešto za smirenje", pa istom brzinom kojom je ušao, napusti moju sobu. Ostadoh u šoku i preplašen, konačno shvatih da je povreda ozbiljna i sa strahom pomislih,

Bože šta li će biti sa mnom? Donese sestra pilule za smirenje, a ja odbih, pod izgovorom da sam miran i spreman, jer što se mora, mora se. Lažem ja i nju i sebe i branim se od istine koju ne želim da prihvatim. Molim se Bogu, da samo ne bude opasno po moju fudbalsku kari-

jeru. Četvrtu noć posle povrede u Mostaru, provodim bez sna i razmišljam, koliko li će ih Bože biti do kraja lečenja.

U devet sati izjutra ulazi sestra u sobu, da mi da injekciju za smirenje pre operacije. Odlučno sam odbio i u potpuno svesnom stanju na operacionom stolu sačekao sam doktora Savića. Stavili su mi masku za anesteziju i rekli da brojim do deset, stigao sam do pet i utonuo u san. Od tog trenutka bio sam samo u rukama Boga i umeću doktora.

Kasnije sam čuo od doktora i sestara, koji su prisustvovali mojoj operaciji: Čim je napravio rez na desno, povređeno koleno, doktor Savić se začuđeno zapitao

- Da li je moguće da je ovaj momak hodao do malopre i sam, bez ičije pomoći ušao u salu, sa ovako teškom povredom? Doktor Ristić, lekar Partizana, vrstan hirurģ rekao mu je da sam ja sa tom povredom igrao čitavih sedamdeset minuta, do kraja utakmice. - Očito je hrabar, uzvratilo je Savić- ali ovo je kraj njegove fudbalske karijere, Pokušaću da ga spasem, da ne postane izvalid, ali dugo će morati da leži u krevetu. Morate biti strpljivi sa njim. Mlad je i osim ove povrede, zdrav kao dren, teško će mu pasti

sve ovo, nastupaće povremene krize, s vremena na vreme postajaće psihički nestabilan i biće veoma osetljiv".

Operacija je trajala tri i po sata.

BOG I MAJKA ULIVAJU SNAGU

- Kad sam se probudio ugledao sam majku, koja je sedela na stolici pored kreveta i držala me za ruku. Bilo je još puno ljudi u sobi, onih bližnjih ali i onih radoznalih. Svi su se, kao i ja, pitali, kako će se sve ovo završiti sa mnom.

Iz dana u dan, iz nedelje u nedelju, ležao je nepomičan u krevetu, a pored njega majka uporno sedi i brižno čuti. Jednoga dana bila je posebno tužna i uplakana, pa je Šole upita:

- Što majko plačeš?

- Brinem, šta će biti sa tobom, približava se kraj školske godine i polaganje velike mature, a ti nećeš moći još tri meseca u školu, izgubićeš godinu.

- Nije strašno majko, sve ću ja nadoknaditi.

- Znaš li, da ti je klub ukinuo stipendiju, kažu da više nećeš moći da igraš?

- Valjda se ne brineš zbog tih

tri hiljada dinara, za koje si mogla da kupiš par vekni hleba i nekoliko litara mleka. U celoj nesreći majko, dobro je što sam ja ovde u bolnici, gde imam tri obroka dnevno i to besplatno. Nemoj da plačeš, budi sigurna da ću ja ovu muku pobediti i te čuvene doktore demantovati. Bog i ti ste uz mene, šta mi više treba.

- Najbolje bi bilo sine da tako i bude.

- I biće, pa nije mi ovo prvi put da se spašavam iz velikih muka. Zar mi nisi pričala da nas je oboje babica spasila sigurne smrti prilikom tvoga porođaja. Zar se nisam povratio iz sigurne smrti posle smrzavanja, zbog pada u Bistricu u januaru mesecu, zar me ona starica u Patrijaršiji, nije spasila sigurne smrti od bolesti zbog koje su umrli moj brat Milisav i moj najbolji drug Marko.

- Jeste sine.

- Zato ne brini, Bog će mene i iz ovih muka iščupati.

Sve što je doktor Savić predvideo, tako se i dešavalo, posle operacije. Jaki bolovi i nepomično ležanje izazivali su teške psihičke krize koje su ga navodile na najernja razmišljanja. No ipak brzo se vraćao svom optimizmu, svojoj uverenosti da će pretrpeti sve i iz ovih muka izaći kao pobednik. Verovatno su i medicinske sestre, koje obilaze i nadgledaju bolesnike, svojim osmehom, humanošću i svojim umećem, vraćale nadu ka uspešanom ishodu.

- Za vreme posete više nema gužve, svako čudo za tri dana prođe, kaže stara poslovice, a ja se sve više uveravam, da su između stotinu prijatelja samo dva prava i iskrena. Onaj čija mi je ljubav i pažnja najpotrebnija i najiskrenija pored mene je. Majčino prisustvo mi je davalo snagu da istrajem i izdržim tri i po meseca u mučnom nepomičnom ležanju u bolnici. A onda je došao dan mog mog izlas-

Nastavak na strani 21